

— Но, мила моя, ще доде време когато не ще та викамы вече дѣте, и ако желаешъ тогази да та почитатъ хората като жена, трѣба да са погрижешъ отъ сега за да обуздаешъ странното си поведѣніе, и странната си тѣзи сърдитина, туй го казвамъ не да та потлъчъ, но само за доброто ти.

— Нанстина, рече Недія, трѣба да са научъ да крыжъ, да свивамъ сърцето си, тѣзи длъжность мы са налага отъ положеніето ми! вѣрвамъ че добродѣтеля на жевага състои въ преструванъето.

— Не, Недіе мля, който обуздава себе си не е лицемѣръ, тѣзи добродѣтель е необходима и на мъжъетъ и на женитѣ. Обуздаванъето на страститѣ ни е като тогата на членовитѣ на сената които принося честь.

— Обузданіето на страститѣ ни! обузданіето на страститѣ ни! Да, имашъ въ сячко право. Когато та слушамъ, Главке, да говоришъ съка моя странна мысль исчезва, укротявамъ са тосъ часть и едно изрядно спокойствіе ма обладава. Да съвѣтуйвай ма съкоги, поучавай ма, ты си мойтъ спаситель.

— Твоего добро сърце, Недіе, ще ти бжде съкоги добѣръ водачъ, когато сполучишъ да управишъ чувствата си.

— Увы! такъвзи подвигъ е за вынѣги не исполнимъ! и туй като извика въздѣхъ и си отры слзытъ.

— Не думай тѣй, само първата стѣпка е трудна.

— Тѣзи първата стѣпка я опыхахъ азъ, рече невинно Недія. Но ты, мойтъ Менторе, намѣрвашъ ли я лесна? можешъ ли ты да скрѣешъ, да управишъ съкоги любовта си къмъ Юна?

— Любовта, любезна моя? . . . О туй е друго.

— Тѣй и азъ мыхлахъ, отговори Недія като са усмихъ мяланхолически. Главке приѣмашъ ли слѣдователно смиреннытъ ми цѣвѣтя? употрѣби ги какъто искашъ; дай ги и на Юна ако обычашъ, приложи слѣпата нѣколко свѣтливо.

— Не, Недіе, отговори благородно Главкъ, койго поостѣти че една ревность са крые въ думытъ ѣ, но я помысли за ревность на дѣтиска суетность. Тѣзи хубавы цѣвѣтя не давамъ никому; сѣдин тукъ да ми оплетешъ отъ тѣхъ единъ вѣнецъ за този вѣсѣтъ. Не е първый пѣтъ сега дѣто изпѣната ти рѣка плече вѣщцы за мене.

Какво блаженство, за злочесто момиче да сѣдне близо при Главка! тя измѣкнъ отъ пояса си концы лѣняны и разноцѣвѣтны и начѣихъ плетеньето на вѣщцытъ. Очитъ ѣ вече не роняжъ слзы и една сладострастна засмѣхъ са мѣриж бѣрза като молнія на устнытъ ѣ, и като сжщо дѣте наслаждаване са отъ настоящето, си благополу-